

AVONTUREN IN HET BOS

door A.R. Maatsman

“Steven, ga je mee naar het bos? Ik heb een hut gebouwd”.

Bashar*) kijkt vragend naar zijn vriend. De twee jongens zijn in de kamer van Bashar’s ouders in het Asielzoekers Centrum. Iedereen noemt dat het “AZC”.

Steven pakt een koekje uit het openstaande blik van Bashar’s moeder. Hij is dol op haar Turkse koekjes. Het koekjesblik staat altijd open. Anders dan thuis. Zijn moeder doet het blik altijd meteen dicht wanneer iedereen er één genomen heeft.

Bashar en zijn ouders zijn vluchtelingen uit Irak. Ze woonden in Bagdad. Daar konden ze niet blijven. De politie had het op Bashar ’s vader voorzien. Die werkte bij een krant. In dat blad werd soms kritiek geleverd op de regering van Irak. Dat mocht niet. De regering heeft toen de krant verboden en daarna was het voor de medewerkers niet meer veilig. Op een nacht zijn ze gevlucht. Eerst naar Turkije, later naar Nederland. Bashar vergeet nooit hoe onveilig hij zich voelde in die spannende tijd.

Drie jaar geleden zijn ze hier aangekomen. Ze wonen in twee kamers van het AZC. Ze hopen in Nederland te mogen blijven, maar daar hebben ze nog steeds geen toestemming voor. Dat duurt vreselijk lang.

’s Zondags komen ze in de kerk waar Steven ook komt. De meeste Irakezen zijn moslim, maar zij zijn christen. In hun kerk in Bagdad wordt Aramees gesproken. “De taal die de Here Jezus ook sprak”, zei Bashar’s vader eens tegen Steven. “Vooral in de kerk voelen wij ons veilig. Veilig bij de Here God, die ons bewaard heeft op de vlucht. Die ons altijd helpen zal, ook in Nederland”.

De jongens zitten bij elkaar op school, in groep zeven. Ze zijn vrienden. Bashar speelt vaak bij Steven en Steven bij Bashar. Bashar kan al heel goed Nederlands spreken en doet op school met alles mee. Zijn ouders hebben meer moeite met de taal.

De jongens gaan naar buiten. Dichtbij het AZC beginnen de Veluwe bossen. Bashar zwerft graag over de paden en kent de weg door het bos op z’n duimpje.

Langs een klein voetpad lopen de jongens steeds dieper het donkere bos in.

Eindelijk houdt Bashar halt. “Rechtsaf”, zegt hij zacht. De jongens volgen nu een graspaadje. Aan het eind van het pad groeien lage struiken. “Hier is de hut”, wijst hij.

Van planken en takken heeft Bashar een hutje gebouwd. De jongens kruipen erin. “Kijk”, zegt Bashar. Hij schuift een plankje achter in de hut opzij. Daar ziet Steven een soort houten kastje. Bashar haalt er een veldfles uit en twee mokken. Hij schenkt ze vol water. Ze drinken. Hier, in de hut, voelen ze zich veilig en op hun gemak. “Zitten we hier niet safe?”, vraagt Steven.

Rechttop staan kan hier niet. Ze kruipen er uit, willen de omgeving verkennen. Nu loopt Steven voorop, verder het graspaadje op. Het is warm. De zon schijnt nog fel, al is het al ver in de middag.

Opeens horen ze een krakend geluid. Wat is dat? Komt er iemand aan in dit stille bos?

“Bashar, kijk, een dier!” roept Steven. Uit het struikgewas steekt een klein, bruingrijs dier een natte snuit naar voren.

“Een zwijntje”, weten de jongens allebei. En daar stapt een tweede, een derde en nog een vierde big het pad op. “Leuk, joh”, zegt Steven. Maar dan klinkt er een hevig geknor achter de kleine zwijntjes. “Rennen, Bashar!”, schreeuwt Steven, “het grote zwijn komt eraan”.

En ja, het zware moederzwijn dringt zich het pad op. Het dier ziet de jongens vlak bij haar kleintjes. Boos gaat zij achter die vijanden aan. Knorrend en grommend.

De jongens hollen het pad af. Achter hen aan holt het moederzwijn. Dat heeft een enorme vaart. Straks zal ze de jongens inhalen. En dan? Zo’n getergd moederzwijn is een gevaarlijk dier voor de vijanden van haar jongen. Zal ze hen te pakken krijgen?

“Linksaf, Steven”, hijgt Bashar. Het tweetal is bang voor dat woedende dier. Ze rennen zo hard ze kunnen. Het ene pad uit, het andere in. Weg van dat vijandige beest achter hen.

Plotseling blijft Steven staan. “Ik geloof dat ie weg is”. Inderdaad. Het everzwijn is teruggekeerd naar haar jongen.

Hijgend, rood en bezweet, laten de jongens zich op de grond vallen. Maar gelukkig, ze zijn veilig.

Hadden ze nu die veldfles met water maar hier. Maar die ligt in de hut. En terug naar de hut? Voor geen goud!

Als ze weer op adem gekomen zijn kijken ze eens goed om zich heen. “Weet jij waar we ergens zijn, Bashar?” “Geen idee”, is het antwoord. “Laten we op zoek gaan naar een grote weg”.

De zon neigt naar het westen. Dan ligt het AZC in tegenovergestelde richting, denken de jongens. Ze lopen door kleine paden, verder en verder. Komen op een bredere weg. Lopen die af in oostelijke richting. Het bos is hier donker en dichtbegroeid. Toch wordt het na een kwartier lopen lichter. Komen ze bij de rand van het bos?

Onverwachts doemt er een gebouw voor hen op. Een oud, vuil gebouw. Leeg en verlaten staat het aan de bosweg. De jongens lopen om het gebouw heen. Een oude fabriek, zo te zien. "Kijk, zegt Steven, daar staan letters". "Stoomwasserij", lezen ze. Roestige letters op een vervelozе plank aan de muur.

De jongens zien aan de achterkant van de fabriek een smalle, stalen trap, die halverwege de gevel uitkomt op een platform. Voorzichtig lopen ze er op. Boven vinden ze een ijzeren deur. Die is op slot. Naast de deur zijn twee kleine ramen. Nieuwsgierig proberen ze naar binnen te kijken.

"Zie jij wat?", vraagt Steven. "Ja", zegt Bashar, "ik zie veel groen. Het lijken wel planten. Kijk jij ook eens goed".

Steven tuurt door de stoffige ruit. "Ja, ik zie het ook, bakken van hout, op poten. En allemaal planten erin. Het lijkt wel een plantenkas".

De jongens gaan maar weer naar beneden. Wat is er nu te zien aan plantenbakken? Toch is het vreemd. Wie kweekt er nou planten in een oude fabriek?

Ze lopen naar de voorkant. Ineens horen ze het geluid van een motor. Komt er iemand aan?

"Hé wat mot dat hier? Wie zijn jullie? Kom hier allebei!"

Een man. Met een zwarte pet op en dikke handschoenen aan. Hij kijkt heel boos, steekt zijn vuist omhoog. Hij vloekt.

De jongens zetten het op een lopen. Voor de tweede keer die middag rennen ze wat ze rennen kunnen. Nu niet uit angst voor een dier, maar voor een mens. Ze voelen allebei dat die man iets kwaads in de zin heeft. Wat? Waarom? Dat weten ze niet. Bashar voelt weer de oude spanning van drie jaar geleden. Toen alles zo onveilig was in Irak en tijdens de vlucht naar Europa.

De man loopt hen niet achterna. Toch hollen de jongens hard door. Ze doen hetzelfde als bij het zwijn: ze slaan de eerste de beste weg links het bos in en dan weer vlug op een ander pad. Daar groeien dichte struiken. Steven en Bashar duiken erin. Zitten muisstil.

Ze spitsen hun oren. Motorgeronk op de weg. Dat moet die man zijn. Zou hij de bosweg inrijden? Nee. Even raast de motor vlakbij, dan sterft het geluid langzaam weg.

“We zijn weer veilig”, stelt Bashar vast. Hij weet beter dan Steven wat het betekent niet veilig te zijn.

De jongens lopen voorzichtig de zandweg weer op. Vinden bij een kruising een paddestoel.

“Kijk!”, roept Steven, “we zijn vlak bij het AZC!”

Nog geen twintig minuten later lopen ze het AZC binnen.

“Waar blijven jullie?”, vraagt Stevens vader, die hem met de auto komt halen. “En wat zien jullie er uit”.

De jongens kijken in de spiegel. Hun haar zit vol takjes, zwarte vegen lopen over hun bezwete gezichten. Ook Bashar’s vader is benieuwd naar hun verhaal.

De jongens vertellen. Over de hut, over de kleine biggen, over de vlucht voor het gevaarlijke zwijn. Ook over de oude fabriek, de plantenbakken vol groen en de boze man die hen wou pakken.

De ogen van de mannen worden groot van verbazing. Maar ze zeggen niets.

Toch, wanneer de vrienden naar de auto lopen, praten de beide vaders even met elkaar. Stevens vader praat zachtjes en Bashar’s vader knikt. “Goed, doe dat maar”, zegt hij. Dan zwaaien de Irakezen hun vrienden uit. De auto zwenkt de weg op.

Twee dagen later staat er in de stadskrant een kort politiebericht:

Gisteren heeft de politie een verboden hennepkwekerij opgerold. Hennep is een verdovend middel dat tot drugsverslaving leidt. De kwekerij bevond zich in een verlaten fabriek. Twee jongens hebben het ontdekt. Hun ouders waarschuwden de politie. De eigenaar van de kwekerij is gearresteerd. Dat was mogelijk omdat de jongens duidelijk konden vertellen hoe hij eruit zag. Ook konden zij zijn motorfiets goed beschrijven. De jongens hebben een beloning ontvangen.

*) Spreek uit als Basjaar

A.R.Maatsman

WEETJE:

'Asiel' betekent toevlucht of bescherming. Een asielzoeker is iemand die zijn of haar land ontvlucht en bescherming zoekt in een ander land.

In ons land zijn duizenden asielzoekers, ook uit Irak. Zij moeten wel toestemming krijgen om hier te blijven. Tijdens de wachttijd zijn ze meestal ondergebracht in een AZC. Er zijn tientallen AZC' s in Nederland.

Buitenlanders die burgers van Nederland willen worden, moeten cursussen volgen om de taal en gewoonten van ons land te leren. Zo'n cursus heet "inburgeringcursus".

K&E2003AR